C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Drakobijce.pdb

PDB Name: Drakobijce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.2.2003
Modification Date: 21.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Drakobijce

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Byl jednou jeden král a ten měl tři syny. Když vyrostli, nechal jim pořídit skvostné oděvy, dal každému k pasu krásně zdobenou dýku, dobrý meč do ruky a řekl:

"Nyní jeďte do světa, dobře se v něm porozhlédněte a svoje štěstí vyzkoušejte!"

K tomu byli bratři ihned hotovi, rozloučili se starým otcem a vyjeli bránou ven. Když kus cesty urazili, přijeli k velké jedli, tu se rozhodli, že se rozloučí.

"Zarazíme svoje dýky do této jedle," řekl nejstarší: "přijde-li jeden z nás po čase opět na toto místo, může podle nich poznat, zda ještě žijeme nebo jsme mrtvi, a toto bude ono znamení, jehož dýka bude pokrytá rzí, ten je mrtev a vlast svých otců více nespatří."

Tak zarazili zářivé čepele do stromu, a pak šel jeden doprava, druhý vlevo a ten nejmladší Fabián táhnul rovnou za nosem, až přišel do velkého, hlubokého lesa. Když tak samotinký mezi temnými jedlemi kráčel, tu mu pojednou přišel do cesty medvěd. Bez dlouhého rozmýšlení na něj zaútočil mečem a chtěl se mu dostat na kožich. Ale medvěd zvolal:

"Nezabíjej mne, přinesu ti štěstí!"

A přátelsky a krotce se kolébal blíž k Fabiánovi a pak jej tím lesem doprovázel. Když tak spolu kus cesty vandrovali, vyskočil na ně nečekané obrovský, divoký vlk. V dalším okamžiku tasil již Fabián svůj meč a vlkovi se postavil do cesty a chtěl jej zabít. Ale vlk zvolal:

"Nezabíjej mne, přinesu ti štěstí!"

Tak ho nechal Fabián taky žít a táhl tím lesem s vlkem a medvědem v patách. Netrvalo to dlouho, tu před nimi stál, jakoby ze země vyrostl, mocný lev a cenil na ně zuby. Fabiánovi zprvu zdřevěněly údy úlekem, ale pak tasil meč rychlosti blesku a postavil se mu k odvetě. Ale protože lev řekl: "Nezabíjej mne, přinesu ti štěstí!" daroval i jemu život.

A tak táhnul tím lesem s medvědem, vlkem a lvem za zády a ta tři zvířata se více od něj neodloučila. Dlouhý čas společně putovali tím lesem, bez toho že by živáčka potkali. Konečně uviděl Fabián v dálce město. Tak zvesela vykročil a brzy dorazil i se svými zvířaty k městské bráně. Uvnitř to však bylo podivné. Všechny domy byly potaženy černým suknem, lidé chodili tiše a smutně po ulicích. Tak se Fabián ptal, co se v tom městě bylo přihodilo.

"Ach!" vyprávěli mu ti lidé: "Tam na té hoře, jak stojí kaple, bydlí sedmihlavý drak. Tomu musíme každý den k jídlu přivésti jednu pannu, jinak bychom si nebyli jisti svými životy. Dnes však musí být obětována jediná dcera našeho krále, a proto je město v hlubokém smutku."

"To chápu," řekl princ: "ale copak není možná žádná záchrana?"

"Ano, to se ptáme také, milý pane," řekli: "král dal už před časem po celé zemi rozhlásit, že drakobijce dostane za ženu krásnou princeznu, ale dodnes se žádný nenašel, který by chtěl podstoupit souboj s tou stvůrou."

Fabián to poslouchal a pomyslil si:

"Kdybys toho draka skolil, vysloužil by sis krásnou královskou dceru. Možná by ti věrná zvířata pomohla."

A rozhodl se, že tu bitvu s drakem vyzkouší.

Druhého rána, když vyšlo slunce, připásal si svůj meč a vystoupal na Dračí horu, kam ho jeho věrná zvířata doprovázela. Když přišel ke kapli, vcházela zrovna princezna dovnitř, aby se tu pomodlila. Byla tak mladá a krásná, že zůstal stát jako očarovaný a pohlížel na ni.

Tu jej poděsil náhlý strašlivý řev a sykot a z jeskyně se na něj prudce vyřítil sedmihlavý drak. Medvěd, vlk a lev se na netvora divoce vrhnuli a rvali jej, dokud mu jeden každý dvě hlavy neurval. Ta sedmá hlava, ta nejstrašlivější a nejnebezpečnější ze všech padla pod úderem Fabiánova ostrého meče do písku. Mrtvý drak tu ležel roztažený do délky ve své vlastní krvi.

Tu vyšla princezna z kaple, aby svému zachránci poděkovala. Sundala zlatý řetěz, který nosila na krku, rozdělila ho a jednomu každému zvířeti část pověsila na krk.

Fabiánovi však řekla:

"Ze srdce ti děkuji, statečný muži! Zachránil jsi mne před smrtí a za to ti chci celý svůj život patřit jako tvoje věrná a milovaná žena. Nyní pojď se mnou k mému otci."

"To ještě nemůže být, milá princezno," řekl Fabián: "já se musím ještě po světě trochu porozhlédnout. Ale přesně za rok přijdu a pak můžeme slavit svatbu."

S tím vyříznul z těch sedmi dračích hlav jazyky, zabalil je do hedvábného šátku a uložil do torny. Pak se rozloučil se svojí nevěstou a táhnul s věrnými zvířaty pryč do širého světa vyzkoušet štěstí.

Když Fabián zmizel princezně v dálce z dohledu, nastoupila do kočáru, který čekal na úpatí hory, aby se nechala zavést domů. Ale kočí se na cestu dříve nevydal, dokud všech sedm dračích hlav do kočáru nenaložil. A když cestou přijeli do temného lesa, zastavil znenadání koně a řekl princezně:

"Tak, nyní jsme sami a není tu nikdo, kdo by ti mohl pomoci. Řekneš králi, že já jsem zabil toho draka! Tak přísahej, jinak tu na místě zemřeš!"

Co mohla princezna dělat jiného než mlčet, když jí byl život milý? Když přijeli na zámek, ukázal kočí králi těch sedm dračích hlav, požadoval princeznu za ženu a chtěl, aby se svatba konala ihned následujícího dne. Král, který chtěl dané slovo dodržet, s tím byl souhlasný, ale princezna dokázala pod rozličnými záminkami, že svatba byla opět a opět odkládána.

Celý jeden rok se jí to dařilo, ale potom musela nátlaku kočího přece jen povolit. To učinila také zdánlivě ochotně, protože doufala, že se pravý ženich se brzy objeví, tak jak jí byl přislíbil.

A opravdu, když rok pomalu končil a Fabián se již dosti po světě porozhlédnul, vydal se na cestu domů. Když právě jeden jediný den do stanovené lhůty chyběl, přibyl do královského města a byl překvapen, jak veselo a živo tam nyní bylo. Dorazil do jednoho hostince a zeptal se hostinského, zda by mohl přenocovat a jen tak mimochodem poznamenal:

"Copak se tu nyní děje? Před rokem bylo město potaženo černým suknem a lidé chodili tiší a smutní. Dneska však vidím samé rozzářené obličeje a město je vystrojeno jako k nějakému svátku!"

"To jste uhodnul," odvětil hostinský a vyprávěl Fabiánovi, že zítra má princezna svatbu s kočím, který ji před rokem z dračích spárů zachránil.

"Tak, tak." řekl princ, dopil svoji sklenici a šel nahoru do komory spát.

Druhého dne zatímco nahoře na zámku byla svatební hostina v plném proudu, seděl Fabián, oblečený jako lovec, s hostinským v šenku. Mluvili o krásné princezně a drakobijci a té přenádherné svatbě a pojednou Fabián řekl:

"Pane hostinský, přineste mi džbánek vína, které pije nevěsta na zámku!"

"To nemohu, pane!" odpověděl hostinský.

"Potom pro ně musím poslat svého vlka." rozhodl Fabián a zavolal vlka a poručil mu: "Jdi k princezně na zámek a řekni, že tvůj pán prosí o džbánek vína, které ona sama pije."

Netrvalo to dlouho a vlk se vrátil s naplněným džbánkem. Tomu se nemohl hostinský vynadivit, jen se na cizince překvapeně díval a pokyvoval hlavou.

"Tak teď chci kousek pečeně, co má na stole nevěsta." řekl Fabián a poslal na zámek medvěda, který za malou chvíli přinesl skutečně kousek pečeně.

"Nyní chybí už jen kus chleba, který má na stole nevěsta." řekl Fabián a poslal pro něj lva.

Ten přišel zakrátko s velkým kusem chleba v tlamě.

Princezna, která zatím u svatební tabule seděla, ale ta zvířata poznala a dobře věděla, kdo je jejich pánem. Proto jim dala vše, co si žádala, velmi ráda. Král ty prazvláštní návštěvníky pozoroval s velkým překvapením, nakonec si vzal princeznu stranou a zeptal se jí:

"Nyní mi řekni, milá dcero, co to máš s těmi zvířaty?"

Tak princezna otci vše vypověděla, jak se to tenkráte přihodilo, a nakonec i to, že pravý ženich je pán těch zvířat a ona se za jiného nikdy nevdá. Tu král do hostince vyslal ihned posla a nechal pána, kterému ta divoká zvířata patří, pozvat ke královské tabuli.

Když se svatebčané najedli a napili a pospolu v dobrém rozmaru seděli, tu pravil král:

"Nyní přišel čas na vyprávění podivuhodných příběhů. A kdo jiný by nám mohl vyprávět než náš milý drakobijce a pan lovec, který právě dneska dorazil do našeho města z dalekého světa. Tedy začni ty, příteli drakobijče!"

Tu falešný drakobijce nechal těch sedm hlav na stůl položit a jal se mnohými nabubřelými slovy podávat zprávu o tom, jak toho netvora tenkráte v boji zabil. A všichni, kteří o jeho zlovolné lži pranic nevěděli a kočího za drakobijce drželi, jej obdivovali a pěli na něj chválu nad chválou.

Král však nehnul ani brvou a jen řekl:

"Nyní vy, pane lovče, vyprávějte nám o vašich dobrodružstvích."

Fabián vstal, dvorně se uklonil a zjevil nejdříve, že není žádný lovec, nýbrž princ. Potom věrně popsal, jakým podivným způsobem k těm věrným zvířatům přišel a jak se bylo událo, že jednoho sedmihlavého draka přemohl a královskou dceru před jistou smrtí zachránil.

"A podivnou náhodou," řekl: "je to právě dnes přesně rok a bylo to nedaleko od města, kde se to stalo. Také těchto sedm hlav je mi povědomých, jako bych je jednou už viděl. Nyní se můžeme podívat, jestli mají v tlamách jazyky, jak to jistě v každé dračí hlavě bývá."

Tu povstal král a zvolal:

"Sluhové, otevřete dračí tlamy!"

A podívejme, v žádné z těch sedmi hlav nebyl jazyk.

"Kde jsou jazyky, kočí?" zeptal se král falešného drakobijce.

"To se neptejte jeho, pane králi, ale mne!" odvětil Fabián: "Tady jsou!" a rozbalil hedvábný šátek, ve kterém bylo těch sedm jazyků.

Visa ty jazyky se hodily právě do těch sedmi dračích chřtánů.

"A nyní vznešená princezno," obrátil se Fabián na princeznu: "možná poznáváte na krku mých zvířat svůj zlatý řetěz?"

"Určitě," řekla: "znám ho dobře. Já sama jsem jej každému zvířeti kolem krku pověsila, protože při tobě tak věrně a statečně v boji se sedmihlavým drakem stála."

Nyní věděl král zcela určitě, že Fabián je pravý drakobijce a kočí jen úskočný lhář. V té hodině byl kočí předán za svoji falešnou katu.

Fabián a princezna slavili svatbu a žili po smrti starého krále ještě dlouhá léta ve štěstí a radosti jako král a královna.

Co se s oběma královými bratry stalo? Nikdo neví, zda se vrátili domů nebo se dodnes toulají světem. Když však zajdu k té vysoké jedli, mohu se přeci podívat, zda ještě žijí nebo zda jejich dýky už zrezivěly.

1Toto je lidová pohádka ze Švábska, historického území v SNR. Dnes se z velké části součástí spolkové země Bádensko-Württembersko.